

ПЕРМАНЕНТНА РЕВОЛЮЦІЯ

**БЛИЗЬКИЙ
СХІД НА МЕЖІ:
ПОТОЧНА СИТУАЦІЯ ТА
ПЕРСПЕКТИВИ НА МАЙБУТНЄ**

ПЕРМАНЕНТНА РЕВОЛЮЦІЯ

Редактор: Алехандро Бодарт

Редакційна колегія: Імран Камьяна - Езра Отієно
Олег Верник - Серхіо Гарсія - Дуглас Дініс
Рубен Цанофф — Вероніка О'Келлі

Видання: Пабло Васко - Мартин Карчоне
Дизайн та верстка: Тамара Мигельсон
Переклад: Вісенте Гейнор, Аріана Дель Зотто,
Карлос Баррос, Бенісіо Маркес

Знайдіть нас тут:

www.isl-lis.org

Електронна пошта: info@isl-lis.org

Facebook: Міжнародна Соціалістична Ліга

IG: @internationalsocialistleague

X: Міжнародна соціалістична ліга @isl-lis

YT: Міжнародна Соціалістична Ліга

Подписанные статьи и интервью не обязательно выражают позицию ISL, а лишь позицию их авторов.

3 Трамп і занепад капіталізму

6 Сирія: на одного кривавого диктатора менше і невизначене майбутнє

9 Вчора ОСЛО, сьогодні ПЕКІН

12 Алі хаммуд з лівану: «Крихке перемир'я»

15 ІРАН: від робітничої та народної революції до панування ісламського фундаменталізму

21 1000 днів російської агресії проти України: на захист марксизму!

27 Для перегрупування революціонерів

la montaña
EDICIONES SOCIALISTAS

Perú 439 1°
Buenos Aires
Argentina, C.P. 1067

ТРАМП і занепад КАПІТАЛІЗМУ

АЛЕХАНДРО БОДАРТ

Повернення Трампа до влади підтверджує, що підйом ультраправих - це зростаюче явище міжнародного масштабу. Системна криза, яку переживає капіталізм, і глибокий занепад традиційних буржуазних партій та реформізму в усіх його формах сприяють зростанню цих ультраправих проявів (1). Перемога мільярдера посилює їх на глобальному рівні.

Нападки на мігрантів, жінок і права ЛГБТ+, заперечення зміни клімату та дискурс ненависті до всіх видів робітничих організацій і лівих

стали звичним явищем лише за кілька років. Недовіра до буржуазної демократії на додаток до необмеженої жорсткої економії як моделі підживлює «культурну битву», яку ведуть найгірші з правих, котрі намагаються нав'язати авторитарні ідеї та індивідуалізм, які слугують концентрації багатства в руках найбагатших із багатих.

Моральний компас цих ультраправих рухів - і правих загалом - можна побачити в їхній беззастережній підтримці сіонізму. Очолюючи геноцидну державу Ізраїль, сіонізм демонструє, як далеко готові зайти праві, щоб захистити свої класові привілеї.

Однак жоден із нинішніх ультраправих проєктів, включно з тим, який представляє Трамп, не принесе світові більше стабільності або передбачуваності, які необхідні для розвитку капіталістичного бізнесу. Навпаки, ми, найімовірніше, станемо свідками посилення безладу, що почався з розпадом Радянського Союзу і посилюється після фінансової кризи 2008 року.

Це також викличе зростаючу реакцію з боку робітничих і народних мас, які, незважаючи на відсутність політичного або профспілкового керівництва, що дійсно представляє їхні інтереси, продовжують чинити опір і боротися всіма доступними їм способами.

Те, що ми спостерігаємо сьогодні в нерівній війні, яку веде Україна, намагаючись вирватися з лап Росії, свідчить про хаос, що панує. Заява Трампа про припинення економічної та військової допомоги Зеленському, коли він вступить на посаду в січні, спонукала «геноцидного Джо» Байдена - перед тим, як залишити свою посаду - дозволити українському уряду використовувати американські балістичні ракети середньої дальності (ATACMS) і британські крилаті ракети (Storm Shadow), щоб досягти російської території. Це викликало швидку відповідь Путіна, який запустив нову гіперзвукову балістичну ракету («Орешнік») і змінив протокол застосування ядерної зброї, пригрозивши застосувати її знову. Якщо така ескаляція відбудеться, вона може мати непередбачувані міжнародні наслідки. Хоча цілком ймовірно, що це частина серії маневрів між імперіалістичними державами, спрямованих на примус до угоди про припинення війни (яка, скоріш за все, буде на користь Росії), ситуація є вкрай нестабільною та може вийти з-під контролю в будь-який момент.

Погрози закрити економіку США, крім того, що вони торкнуться їхніх власних союзників, головним чином у Європі, призведуть до поглиблення холодної війни, яка вже багато років розвивається між імперіалізмом США, що розкладається, але все ще є гегемоністським, і Китаєм, який став новою глобальною імперіалістичною державою.

Крім торговельної війни і війни нових технологій між наддержавами, існує гостра напруженість з приводу суверенітету Тайваню та інших територій, на які претендує Китай у суперечці з іншими країнами в Азіатсько-Тихоокеанському регіоні, що також може перерости в новий збройний конфлікт міжнародного масштабу.

Міжімперіалістична конкуренція і регіональні конфлікти, що накопичуються, поставили світ у напружений стан, у якому існує постійна загроза нового світового протистояння, розв'язання якого поставить людство перед загрозою ядерної катастрофи. Тільки соціалістична революція може запобігти третій світовій війні в майбутньому. Ніколи ще питання про соціалізм чи вар-

варство не стояло так гостро, і водночас ніколи ще шляхи виходу не були настільки складними. Робітники і революціонери повинні обговорити, як подолати ці труднощі, щоб врятувати майбутнє людства і побудувати кращий світ.

ІЗРАЇЛЬ - КІЛЕР США

Варварство вже розгортається на Близькому Сході. Схвалення західного імперіалізму, а також його фінансова і військова допомога сіоністському геноциду проти палестинського народу, найімовірніше, будуть подвоєні за адміністрації Трампа. Очікується, що Трамп заохочуватиме Ізраїль до прискорення наступу, а потім оцінить, як діяти після вступу на посаду.

Постійна погроза Ізраїлю застосувати ядерну зброю проти Ірану, який може відповісти тим самим, розв'язавши конфлікт, що, наче лісова пожежа, пошириться по всьому Близькому Сходу, робить цей регіон одним із найнестабільніших у світі.

Ордер на арешт м'ясника Нетаньягу за злочини проти людяності, виданий Міжнародним кримінальним судом, незважаючи на те, що він скоріше символічний, ніж дієвий, уже відкинули Байден і Трамп, показавши, що демократи й республіканці - дві сторони однієї медалі. Те ж саме зробили й інші ультраправі уряди, як-от Орбан чи Мілей.

Нещодавня і тендітна угода про припинення вогню, яку підписали Ізраїль і «Хезболла» за підтримки Франції та США, показує обмеженість сіонізму та його нездатність перемогти ліванських бойовиків, незважаючи на значні удари, яких вони зазнали, загибель мирних жителів і величезні страждання населення. Але це також призводить до подальшої ізоляції палестинського спротиву, який втрачає одного зі своїх небагатьох прихильників у регіоні, сприяючи планам Ізраїлю щодо повної колонізації Гази, Західного берега річки Йордан і Східного Єрусалиму.

Держава Ізраїль - це колоніальний анклав, штучно створений і озброєний імперіалізмом для захисту своїх економічних і геополітичних інтересів на Близькому Сході, одному з найбагатших природними ресурсами регіонів світу.

7 жовтня 2023 року палестинський опір завдав величезного удару по сіонізму, зруйнувавши міф про його невразливість. Крім непримиренних відмінностей, які відокремлюють нас

від ХАМАС та ісламських екстремістських організацій, ми захищаємо право кожного пригнобленого народу на опір і протистояння своїм колонізаторам.

Акція зірвала плани Ізраїлю та імперіалізму з арабськими буржуазіями, які збиралися підписати угоду про остаточну ліквідацію палестинської справи. Минали дні, жорстокий напад Ізраїлю на Газу викликав величезну хвилю глобальної солідарності, в якій взяли участь масові прошарки в Європі, молодь у США та багатьох інших країнах, мобілізувавши свої сили та очоливши рух. Усе це дало змогу викрити мерзенну роль сіонізму серед широких верств західного суспільства, чого раніше ніколи не відбувалося за межами невеликих активістських кіл.

Однак після більш ніж року необхідно дати об'єктивну оцінку. Палестинська справа зуміла стати наймасовішою проблемою в усьому світі, але ціна її виявилася величезною. Очевидно, що організації, які проводили акцію 7-го числа, не були готові до жорстокої відповіді Ізраїлю, який уже вбив десятки тисяч людей, здебільшого жінок і дітей, зруйнував інфраструктуру Гази і просуває план радикального етнічного очищення, щоб стерти будь-яку подобу автономії в Газі та на Західному березі. Надія на те, що Іран виступить на їхню підтримку, виявилася абсолютно недоречною. Автократія мулл керується тільки своїми власними інтересами, які повністю відокремлені від інтересів палестинського або ліванського народу. Це було повністю розкрито минулого року. Те ж саме можна сказати і про інші арабські автократії, які не зробили нічого, крім придушення спонтанних мобілізацій солідарності з Палестиною, що відбувалися в їхніх країнах.

Важливо також відзначити роль Китаю і Росії. Не обмежуючись цинічними заявами, вони активно підштовхують усі палестинські організації до ухвалення угоди, що визнає існування сіоністського анклав. Це фактично означало б відмову від стратегічної мети створення палестинської держави на своїй історичній території - території, на яку мають право повернутися мільйони біженців, вигнаних зі своїх земель за майже 80 років окупації.

Стає дедалі очевиднішим, що хороброму палестинському народу самотужки не перемогти цього звіра. Надзвичайні глобальні мо-

білізації солідарності, які повинні тривати, зіграли вирішальну роль у тому, щоб зробити геноцид видимим і змусити деякі уряди та інституції, як-от МКС, виступити проти злочинів Нетаньяху. Однак ці зусилля не змогли змінити баланс сил або зупинити плани Ізраїлю.

Деякі організації покладають надії на солідарну реакцію ізраїльського робітничого класу. Але цього не відбувалося вже кілька десятиліть, і - не відбувається з суто матеріальних причин. Переважна більшість єврейського населення не є корінним жителем країни і живе на землі, насильно відібраній у сотень тисяч вигнаних палестинців. Вони прекрасно розуміють, що перемога палестинців означала б ризикнути їхнім привілейованим становищем, яке забезпечує тільки окупація.

Доля палестинського народу докорінно пов'язана з долею трудящих і молоді арабських країн. Прийдешні революції повинні завершити завдання, розпочаті «арабською весною»: остаточно позбутися різних диктатур, що сприяють сіонізму, і не зупинятися доти, доки вони не досягнуть єдності в просуванні до урядів трудящих і добровільної федерації соціалістичних республік на всьому Близькому Сході. Тільки так палестинський народ разом з рештою арабських народів зможе остаточно перемогти сіонізм, повернутися на свою історичну територію і побудувати палестинську державу, яка, для того щоб забезпечити мирне співіснування всіх релігій, має бути світською, нерасистською і, насамперед, соціалістичною.

Будь-яка альтернатива цьому аналізу не тільки утопічна, а й створює ілюзії, які вводять бійців в оману щодо політичних боїв, у яких вони мають брати участь, і майбутніх завдань. Ми повинні продовжувати залишатися на передовій, висловлюючи найширшу солідарність із Палестиною і всіма народами, що зазнали нападу імперіалізму. Тільки подолавши всі перешкоди, ми зможемо домогтися того, щоб прийдешні революції перетворилися на соціалістичні, не застоїлися і не відступили. Тільки так ми зможемо почати процес демонтажу капіталізму, поки ця гнила система не привела нас до глобального варварства. 🌍

1. «Підйом ультраправих і завдання революціонерів». In <https://lis-isl.org/en/2024/07/02/el-ascenso-de-la-ultraderecha-y-las-tareas-de-los-revolucionarios/>

Сирія: на **ОДНОГО КРИВАВОГО ДИКТАТОРА МЕНШЕ** і **НЕВИЗНАЧЕНЕ МАЙБУТНЄ**

ISL/МСЛ КООРДИНАЦІЯ

На Близькому Сході, вже сильно спустошеному геноцидом палестинців і нападом сіоністської держави Ізраїль на Ліван, кілька днів тому в Сирії впала драконівська диктатура Башара Асада, а на зміну їй прийшов ісламістський сектор, який очолює різномірну повстанську коаліцію. У країні та регіоні почалася нова ера, сповнена невизначеності.

ТРАНСЦЕНДЕНТНИЙ РОЗВИТОК

Для сирійського народу та інших арабських народів регіону ці зміни знаменують собою дуже важливу подію. Вона завершує 54 роки диктаторського правління клану Асадів через партію Баас: 24 роки за нещодавно поваленого Башара і 30 попередніх років за його батька Хафеза. Популістський арабський націоналістичний режим дедалі більше повертався праворуч, вів переговори з різними імперіалізмами і, особливо в останні десятиліття, ніколи не підтримував

палестинського спротиву сіоністському колоніалізму та геноциду з боку поселенців якимось значущим чином. Замість цього він практично обмежився тим, що на словах підтримував палестинську справу і використовував її для внутрішнього пригнічення. Це одна з причин, чому багато палестинців, включно з ХАМАС, вітали падіння Асада.

Слід зазначити, що правління партії Баас у Сирії почалося в середині 1960-х років як певною мірою революційний, антиімперіалістичний проект під керівництвом таких лідерів, як Салех Джадед. Однак через відсутність марксистського керівництва, ідеологічні плутанини, зигзаги і внутрішньопартійні розбіжності він перетворився на вкрай корумпований кумівський капіталізм, який вимагає безпрецедентних і нескінченних державних репресій щодо переважної більшості сирійського населення. Деградація режиму прискорилася після 1990-х років з прийняттям проринкової, неоліберальної економічної політики, що призвело до втрати народної підтримки, якою він колись користувався. Дезертирство в Сирійській арабській армії та перемога повстанців усього за десять днів підтверджують, що режим розкладається і не має соціальної підтримки. В умовах корумпованої тиранії, що обслуговує інтереси сім'ї Асада та її наближених, демократичний шлях уперед був неможливий. Саме тому після падіння режиму натовпи людей вийшли на вулиці, щоб відсвяткувати цю подію, як у Сирії, так і в низці інших країн. Нині з 24 мільйонів жителів Сирії 5 мільйонів біженців, які втекли від громадянської війни та репресій 2011 року, живуть за кордоном і вже почали повертатися.

ОСЛАБЛЕННЯ РОСІЇ ТА ІРАНУ

Для обох країн, які також десятиліттями перебували під владою диктаторських режимів, падіння Асада означає значне послаблення їхнього впливу в регіоні. І уряд Путіна, і уряд іранських мулл упродовж багатьох років надавали режиму Асада фундаментальну політичну та військову підтримку. Секретні служби Росії, імперіалізму, що зароджується, зайнятого вторгненням і війною проти України, не передбачали наступу повстанців у Сирії. Те ж саме можна сказати про значно ослаблену «Хезболлу» і, перш за все, про теократичну диктатуру Ірану, яка, замість того щоб очолити антисіоністську «вісь опору», як

вона обіцяла, на ділі зрадила палестинську боротьбу. У будь-якому разі, і Іран, і його маріонеткові групи, і Росія були не в тому становищі, щоб підтримувати порожнистий режим, який розсипався, як картковий будиночок, від одного легкого поштовху. Своєю чергою, Ізраїль скористався вакуумом влади, що утворився, щоб спрямувати війська в демілітаризовану зону між Голанськими висотами, які він незаконно окупує з 1967 року, і Сирією.

РІЗНОМАНІТНИЙ ПОВСТАНСЬКИЙ АЛЬЯНС

Повстанський альянс різноманітний і включає в себе чотири сектори, які часом конфліктують один з одним:

- Комітет визволення Леванту (Хайят Тахрір аш-Шам, ХТС): Суннітське ісламістське угруповання, яке останніми роками намагається представити себе як основний, «поміркований» напрям. Його політичним крилом є Сирійський уряд порятунку, а головним лідером - аль-Чара (псевдонім аль-Джолані).
- Сирійська національна армія (СНС): Підтримувана Туреччиною, вона приєдналася до Фронту національного визволення і прагне створити буферну зону на турецькому кордоні, щоб запобігти просуванню курдської боротьби.
- Сирійські демократичні сили (SDF): Курдські ополченці, очолювані Загонами народного захисту (YPG). За підтримки США вони контролюють регіон Рожавка і зазнають нападів з боку СНС.
- Вільні люди Сирії (Ахрар аш-Шам): Виникла 2011 року внаслідок злиття кількох ультраісламістських угруповань під впливом афганського Талібану.

ІДЛ (Ісламська держава, ДАЄШ) не входить до цього альянсу, оскільки є конкурентом ХТС, але все ще існує і може відновити свою присутність в умовах нинішньої кризи.

НІ ЗОВНІШНЬОМУ ВТРУЧАННЮ

У 2011 році в рамках «арабської весни» в Сирії спалахнуло народне повстання проти диктатури Асада. Асад жорстоко придушив його, розв'язав-

ши громадянську війну, унаслідок якої загинули 600 000 осіб, зокрема понад 100 000 мирних жителів, і десять мільйонів були змушені покинути свої будинки, половина з яких перебувала всередині країни, а половина - за її межами. Серед повстанських політичних і релігійних секторів, які від початку були більш незалежними, посилюється вплив США і Туреччини, і вони будуть прагнути зберегти або розширити його. Крім того, не можна ігнорувати підтримку різних угруповань з боку інших реакційних держав, таких як Саудівська Аравія, Катар, Йорданія та ОАЕ. Ситуація настільки складна, що ці імперіалістичні держави можуть бути в союзі в одній частині країни і протистояти одна одній в іншій. Цими днями НТС веде переговори з посланцем ООН Гейром Педерсенем, колишнім прем'єр-міністром Асада аль-Джалалі та представниками інших країн щодо резолюції 2254 Ради Безпеки ООН, яка пропонує 18-місячний «цивільний перехід», нову конституцію і нові вибори. Однак не можна виключати можливість кривавих зіткнень між повстанськими угрупованнями під час цього процесу.

ЯКИЙ ВИХІД?

Радість, яку висловлюють широкі верстви сирійського народу з приводу падіння диктатора, не може приховати наявні ризики. Як ми вже говорили, на ситуацію впливають імперіалістичні

сили, експансіоністська Туреччина та ісламістські секти, включно з НТС, чия стратегія полягає у створенні теократичної держави, що не гарантує довгоочікуваних демократичних, економічних і соціальних прав. Справді демократичне рішення повинно включати скликання вільних і суверенних Установчих зборів, в яких могли б брати участь і біженці, що повертаються, з метою реорганізації країни на шляху національного і соціального визволення, на знак солідарності з палестинською справою та у світській державі для мирного співіснування народів і релігій. ISL/МСЛ прихильна до розвитку революційної, антиімперіалістичної та антикапіталістичної альтернативи, яка бореться за соціалістичну Сирію в рамках соціалістичної федерації Близького Сходу. Ми підкреслюємо, що це можливо тільки через революційну організацію трудящих мас і пригноблених народів Сирії в союзі з пригнобленими й експлуатованими Близького Сходу та інших країн.

Геть усі види імперіалістичного втручання у справи Сирії

Геть теократію і релігійний фундаменталізм
Жодних ілюзій щодо маріонеткових сил і пособників імперіалізму

Демократичні устремління сирійських мас мають поважати

Солідарність і підтримка сирійського народу в боротьбі за демократичну, світську і соціалістичну Сирію. ✊

Вчора ОСЛО, сьогодні ПЕКІН

ПАБЛО ВАСКО

23 липня минулого року лідери 14 палестинських організацій, включно з ХАМАС, ОВП і НФОП(1), підписали в Пекіні політичну угоду. У церемонії також взяли участь представники Росії, Туреччини, кількох арабських країн і «Хезболли». Підписана декларація - це політична капітуляція палестинських націоналістичних лідерів, які дотепер не визнавали державу Ізраїль, таких як ХАМАС, НФОП та «Ісламський джихад». У пункті 3.А зазначається «відповідність відповідним резолюціям ООН, зокрема, резолюції 181 (поділ Палестини на дві держави; з 1947 року)...» (2) Таким чином, хоча деякі з цих організацій борються з ізраїльськими військами, вони приймають рамки, які дозволили створити сіоністську державу.

Це нова версія угод Осло I (1993) і II (1995), за якими ООП під керівництвом США визнала Ізраїль. Ця історична зрада послабила ОВП, місце якої серед палестинського авангарду і мас зайняв

ХАМАС... тепер вони потрапили в ту саму пастку.

Визнання сіоністської держави означає перехід межі, яку палестинські збройні організації раніше вважали непрохідною. Наприклад, хоча у своєму новому установчому статуті 2017 року ХАМАС уже визнав кордони 1967 року, тобто дві держави, у пункті 18 він, як і раніше, стверджував, що «Резолюції ООН про розподіл Палестини вважаються недійсними»(3). Тепер же, навпаки, вони відступили в обмін на ніщо.

Це відступництво в поєднанні з підтримкою Ізраїлю з боку США, глибокою кризою в Лівані, обмеженнями «Хезболли» і майже беззмістовною військовою відповіддю Ірану підштовхнуло Нетаньяху до активізації наступу.

ЗІ СПРОТИВОМ ТА ІНШОЮ ПОЛІТИКОЮ

Як зазначає палестинський письменник Мунір Шафік, колишній маоїст, який став ісламістом,

«перший і найважливіший негативний аспект Пекінської декларації, підтриманої різними палестинськими політичними силами, полягає в тому, що вона ставить усі фракції спротиву - переважно Хамас та Ісламський джихад - під парасольку вимоги виконання міжнародних резолюцій. Ці резолюції, починаючи з резолюції 181 від 1947 року, яка розділила Палестину на дві держави - єврейську та арабську, - були несправедливістю щодо палестинців і подарунком єврейським поселенцям, які незаконно проникли до Палестини на багнетах британського колоніалізму. «Палестинці зобов'язані на міжнародному рівні, а Китай і Росія - визнати і виконати всі міжнародні резолюції, які, від першої до останньої, несправедливі по відношенню до прав палестинців у Палестині, в той час, як сіоністське утворення не зобов'язане визнавати ці резолюції або виконувати які-небудь з них. Легітимність» його незаконного існування ґрунтувалася і ґрунтується на резолюції 181 від 1947 року... Ми стикаємося з повторенням помилки фракцій ОЗП, коли вони пішли на ту саму поступку без будь-якої компенсації» (4).

З моменту свого вторгнення в Ізраїль 7 вересня 2023 року ХАМАС покладається на недостатню підтримку з боку «Хезболли». Зі свого боку, «Хезболла» звернулася по військову підтримку до Ірану, що вкрай важливо, оскільки Іран є державою, а цього чинника раніше не було. У матеріалі ISL щодо Лівану вже зазначалося, як Ізраїль скористався цією стриманістю для контратаки(5). Політична капітуляція - це, по суті, все одно що битися зі зв'язаними руками. Це призвело до де-

якого невдоволення в лавах обох організацій. Наприклад, незважаючи на ракети, запущені Іраном у квітні у відповідь на дії Ізраїлю, самі палестинські опитувані визнають, що «більшість палестинців сприйняли цю атаку як видовище або театральну постановку, а не як рішучість Ірану підтримати палестинців»(6).

Виступаючи проти сіоністського агресора, ми солідарні з усіма формами палестинського і ліванського народного опору і визнаємо мужність їхніх бійців. Однак це не означає надання політичної підтримки ХАМАСу, «Хезболлі» або, тим більше, Ірану. Ми зберігаємо повну політичну незалежність і продовжуємо критикувати їхні дії, їхні помилкові капіталістичні та ісламістські проекти, а також капітуляцію, представлену Пекінською декларацією.

КИТАЙ І РОСІЯ ДОПОМАГАЮТЬ ІЗРАЇЛЮ

Використовуючи відмінну від американської риторичу, і Росія, і Китай зберігають поблажливе ставлення до ізраїльського геноциду в Палестині та Лівані. На відміну від прогресивного характеру, який приписують цим державам кампісти, факти свідчать про їхню негативну роль на Близькому Сході та на міжнародній арені.

Ані Китай, ані Росія не приєдналися до скарги Південної Африки до Гаазького суду на сіоністську державу Ізраїль за геноцид, не розірвали зв'язків з Ізраїлем і навіть не відкликали своїх послів.

Китай, який у березні 2023 року зумів зблизити

Саудівську Аравію та Іран і підтримує міцні торговельні відносини з Об'єднаними Арабськими Еміратами, тепер став ключем до того, щоб домогтися капітуляції палестинських фракцій перед Ізраїлем через Пекінську декларацію.

Китай має значні інвестиції в Ізраїль, особливо в інфраструктуру і технології, і зберігав їх протягом усього конфлікту. Чи готовий Китай ризикувати своїми діловими інтересами в Ізраїлі, зближуючись із Тегераном?

Як справедливо запитує Мунір Шафік, «чи обмежується роль Китаю тільки палестинською стороною? Що робитиме Китай зі своїми економічними, технічними та військовими угодами з сіоністським утворенням? Чи почуємо ми збалансовану позицію, що вимагає хоча б частини того, що палестинці запропонували в Пекінській декларації? Наприклад, щоб Ізраїль визнав міжнародні резолюції, негайно припинив свою агресію, або щоб Китай вжив заходів щодо обмеження своїх широких угод про співпрацю із сіоністським утворенням?»(7). Відповідь очевидна.

Дії Росії мало чим відрізняються. На конференції зі студентами та викладачами Московського державного університету міжнародних відносин (МДІМВ) у вересні минулого року міністр закордонних справ Росії Сергій Лавров пояснив: «Ми неодноразово заявляли, що гарантування безпеки Ізраїлю - один зі стовпів нашої позиції у близькосхідних справах. Але є і палестинські інтереси. У 1948 році було ухвалено рішення про створення двох держав: єврейської та арабської. Єврейську державу було створено відразу ж. Наша країна була першою, хто визнав Ізраїль. Однак палестинську державу так і не було ство-

рено. Крім того, територія, запланована на той час для майбутньої палестинської держави, була значно скорочена в 1967 році...»(8) І все ж, додамо ми, Росія дозволяє Ізраїлю продовжувати свої дії.

Зовсім не прогресивно. 🐞

1. Палестинський національно-визвольний рух (ФАТХ), Демократичний фронт визволення Палестини (ДФВП), Народний фронт визволення Палестини (НФВП), Палестинський рух опору (ХАМАС), Рух «Ісламський джихад», Палестинська народна партія, Фронт боротьби палестинського народу, Рух палестинської національної ініціативи, Головне командування Народного фронту, Палестинський демократичний союз (МФД), Фронт визволення Палестини, Арабський фронт визволення, Палестинський арабський фронт, Авангард народно-визвольної війни (Ас-Саїка).
2. Повний текст угоди між палестинськими рухами, агентство Pressenza, 7/26/2024.
3. <https://www.middleeasteye.net/news/hamas-2017-document-full>
4. про Пекінську декларацію, 7/29/2024. На сайті arabi21.com
5. З Лівану, Алі Хаммуд: вибір для палестинського народу є критичним, 9/3/2024. На сайті lis-isl.org
6. Палестинський центр досліджень політики та опитувань, звіт за липень 2024 р., червневі дані, с. 6. На сайті pcpsr.org
7. Про Пекінську декларацію, 7/29/2024. На сайті arabi21.com
8. 2/9/2024, у <https://mid.ru/es/maps/il/1967598>

АЛІ ХАММУД З ЛІВАНУ: «КРИХКЕ ПЕРЕМИР'Я»

ІНТЕРВ'Ю ПАБЛО ВАСКО

Ми взяли інтерв'ю у товариша Алі Хаммуда, члена керівництва ліванської секції ISL, про останні події в країні та регіоні.

Яку допомогу ваша організація надає біженцям у Бейруті? Скільки активістів ви організували під час цієї кампанії?

Після 7 жовтня, коли з території Лівану було відкрито фронт підтримки, стало зрозуміло, що ситуація переростає в масштабну війну. Ми відразу ж почали готуватися до дій: організовували курси допомоги, надавали соціальну допомогу, проводили тренінги з надання першої допомоги пораненим у співпраці з медичними організаціями та Червоним Хрестом.

Наразі наша робота зосереджена на забезпеченні житлом переміщених осіб, управлінні кількома центрами зі збору матеріалів для надання допомоги та забезпечення житлом, а також на наданні необхідних товарів повсякденного попиту. Це охоплює розподіл продуктів харчування, води, нагрівальних приладів, засобів гігієни та координацію з різними ліванськими та міжнародними медичними організаціями. Загальний союз студентів також працює над тим, щоб забезпечити переміщеним студентам доступ до освіти.

На додаток до нашої присутності в центрах переміщення по всьому Лівану - від Аккара і Хабли до долини Бекаа, гори Ліван, Бейрута і Сідона - ми намагаємося до-

бувати ресурси з нуля у відповідь на облогу і блокаду, введену проти Лівану. Що стосується продуктів харчування, то на додаток до працюючих кухонь ми запускаємо сільськогосподарський проект, який починає набувати форми. Що стосується одягу, то крім пожертвувань ми відкрили швейну майстерню, де працюють переміщені особи, і плануємо поширити цю ініціативу на інші регіони, де ми працюємо. Що стосується охорони здоров'я, то наразі ми відкрили дві клініки - у Бейруті та в Гірському Лівані - і плануємо поширити цю ініціативу на інші регіони. Студенти, які вивчають природничі науки, також працюють над проектом з виробництва електроенергії. Усе це робиться паралельно із зусиллями з розвитку рухів, заснованих на культурі народного опору. Товариші, які беруть участь у наданні допомоги, розділені на дві основні групи: перша - «За народ» і друга - Студентський союз. Товариші з групи «За народ» працюють у кількох районах Метна, на схід від Бейрута, загалом із 40 добровольцями і вісьмома координаторами. Товариші зі Студентського союзу працюють у трьох районах: Чуейфат, Бейрут і Тріполі, де працюють близько 100 добровольців і 30 координаторів.

Яка ситуація в боротьбі з ізраїльськими військами?

Ворог продовжує свою війну проти ліванського народу, яка різко загострилася з 17 вересня до сьогодні. Кількість мучеників сягнула приблизно 3200 осіб, десятки досі вважаються зниклими безвісти. Понад 15 000 осіб дістали поранення. Зафіксовано 55 нападів на лікарні, зокрема 36 прямих атак, які призвели до повного припинення діяльності восьми лікарень і часткового - семи інших. Було скоєно 201 напад на служби екстреної допомоги, а в Бейруті, на півдні країни і в долині Бекаа було зруйновано близько 40 000 будинків.

Наземна операція, розпочата противником на південному кордоні, як і раніше, застопорилася в прифронтових селах. Ворогові вдалося просунути всього на 1-3 кілометри, він зайняв і замінував 37 прикордонних сіл, практично повністю зруйнувавши їх. Однак просунути далі йому не вдалося. Перебіг військової операції свідчить про застій, багато в чому завдяки стійкому опору бійців «Хезболли», які витримали потужні удари і тепер підвищують рівень своїх бойових сил як в оборонному, так і в наступальному плані, використовуючи високоточні ракети і безпілотники.

Насамкінець слід зазначити, що війна триває. Ізраїль блокує всю повітряну допомогу Лівану, але одна лише авіація противника не може визначити результат війни. Наземні бої, які тривають і триватимуть уздовж кордону, зрештою визначать, хто переможе, а хто зазнає поразки.

Що ви думаєте про Пекінську декларацію, в якій ХАМАС та інші палестинські організації визнають резолюцію ООН 181 і, отже, Ізраїль?

Пекінська декларація була насамперед угодою між ХАМАС і ФАТХ. У конференції взяли участь 14 палестинських фракцій, що стало 13-ю угодою між двома сторонами. Раніше було укладено 12 угод, жодна з яких не була реалізована. Ця ініціатива стала спробою Китаю заявити про свою нову дипломатичну роль у регіоні, сприяючи примиренню між угрупованнями, щоб покласти край розколу та об'єднати позицію палестинців на переговорах щодо припинення вогню в геноцидній війні, яку веде противник.

На цьому критичному етапі історії палестинської справи, в умовах загрози витіснення жителів Гази на Синай і наміру ворога контролювати Західний берег, ми усвідомлюємо важливість припинення розколу палестинців. Необхідність протистояти сіоністському проєкту є нагальною, і з цього погляду ми підтримуємо всі зусилля - чи то внутрішні, чи то міжнародні - які спрямовані на припинення розколу. Однак суть суперечки між двома рухами залишається незмінною, особливо в тому, що стосується їхніх різних політичних програм і умов,

за яких ХАМАС може приєднатися до ОВП і запланованого уряду національної єдності, який керуватиме Газою після війни.

Що стосується визнання ХАМАСом ворожого утворення, то це питання залишається неоднозначним. ХАМАС складається з кількох фракцій, кожна з яких має свою регіональну підтримку і політичну орієнтацію. Фракція, підтримувана Катаром і Туреччиною, як правило, менш радикальна, ніж військове крило і крило безпеки, підтримуване Іраном. Хамас часто виступає із суперечливими заявами; остання з них була зроблена 2023 року, коли його лідер Мустафа Абу Марзук заявив Al-Monitor, що організація готова приєднатися до ОВП і буде дотримуватися її зобов'язань. Він швидко відмовився від цієї заяви і підтвердив, що ХАМАС не визнає окупацію.

Ми бачимо, як це протиріччя відображається в умовах Пекінської угоди, де наголошується на досягненні палестинської національної єдності, включно з «усіма силами в рамках ОВП», і зобов'язанні щодо створення незалежної палестинської держави зі столицею в Єрусалимі «згідно з відповідними резолюціями ООН». Однак у них також підтверджується право палестинського народу на опір і припинення окупації.

Наша позиція зрозуміла: Палестина, від річки до моря, належить палестинському народу. Однак у цей критичний момент конфлікту, у світлі постійно двозначної позиції ХАМАСу, припинення агресії має найвищий пріоритет. Як ми вже говорили, керівництво опору очікувало сильної відповіді від іранського уряду, але отримало лише зраду. Передбачувана «єдність таборів» виявилася брехнею перед обличчям ізраїльської атаки. Саме тому позиції палестинців були ослаблені, а потім до них додався сіоністський наступ у Лівані. Зараз ми зосереджені на пошуку угод, щоб зупинити різанину, яка триває, і протистояти проєкту з витіснення жителів Гази.

Що ви думаєте про іноземну інтервенцію в Лівані?

Насамперед необхідно уточнити, що ключовими гравцями в Лівані та регіоні загалом є Сполучені Штати, Ізраїль та Іран. За ними йдуть Росія, що має значний вплив у Сирії, і Китай, який почав зміцнювати свою присутність після спонсорювання саудівсько-іранського примирення. Що стосується ролі Франції, то її вплив обмежений, а всі її конференції або ініціативи - це неповні спроби відновити присутність і вплив, який значною мірою згас.

24 жовтня Франція організувала міжнародну конференцію, спрямовану на підтримку зусиль із припинення вогню в Лівані, надання фінансової допомоги ліванській армії, підтвердження резолюції 1701 та обрання нового президента республіки. Французький посланник Жан-Ів Ле Дріан провів більшу частину минулого року, намагаю-

чись переконати ліванців обрати президента і відродити конституційне життя в країні, але безрезультатно. Жодна з місцевих політичних сил не захотіла піти на поступки французам, чий вплив неефективний і не здатний примусити до угоди. Аналогічним чином Сполучені Штати намагалися реалізувати план міжнародного втручання, але і він був відкинтий Ліваном, доки не була підписана нещодавня угода на двомісячний термін.

Як ви оцінюєте ситуацію з припиненням вогню?

Наразі ми маємо справу з крихким перемир'ям, при цьому високий ризик відновлення бойових дій. Противник встановлює контрольно-пропускні пункти в окупованих прикордонних селах, відбуваються зіткнення з мирними жителями, які повертаються до своїх домівок. Так, в одному з окупованих сіл було вбито шістьох мирних жителів, а ще чотирьох заарештовано.

Не всі війни закінчуються однозначною перемогою, але більшість закінчується зміною балансу сил, коли одна сторона бере гору за рахунок іншої. У цьому раунді ми бачимо, що противник зміг поліпшити і зміцнити свої позиції. Йому вдалося відокремити ліванський фронт від палестинського - єдиного місця, де гасло «єдності таборів» було дійсно реальним, на відміну від лицемірства Ірану. Ворогу також вдалося відтіснити військові сили «Хезболли» за річку Літані, але він не зміг досягти своєї головної мети: окупації всіх сіл на південь від річки Літані та знищення там військових об'єктів.

Як боротьба арабських народів може допомогти перемогти сіоністську державу?

Це одне з найскладніших питань, що стоять перед нашими арабськими суспільствами, і для вироблення відповіді на нього потрібен час. Я постараюся викласти наше бачення якомога стисліше.

По-перше, ми повинні підкреслити, що пропозиція про звільнення Палестини - це стратегічна пропозиція, а не пряма короткострокова мета. Наш обов'язок - недвозначно і без обману пояснити масам, що це стратегічна позиція, особливо в той час, коли політичні партії ісламу представляють її як пряму та негайну тактичну позицію, створюючи в мас хибні очікування стосовно природи та масштабів конфлікту, що веде до подальшого зниження їхньої рішучості.

Небезпека подання визволення Палестини як тактичного гасла очевидна в тому почутті розпачу, яке воно може викликати в арабських мас загалом і палестинців зокрема, коли їхні устремління зазнають чергової невдачі в боротьбі із сіоністським колоніалізмом.

Для нас центральним питанням є не створення палестинської держави, а ліквідація Ізраїлю - цього окупаційного колоніального поселенського утворення, що

прагне викоринити один народ і замінити його іншим. Ізраїль був насаджений імперіалізмом у серці арабського світу, розриваючи регіон на частини і перешкоджаючи його єдності та побудові соціалізму.

Ліквідація сіоністського утворення означає повне визволення Палестини і створення палестинської держави, в якій зможуть жити всі жителі окупованої території. Це гарантувало б право на повернення палестинських біженців і забезпечило б права всіх релігій та етносів.

Сіоністська держава функціонує як передова база імперіалізму, забезпечуючи його інтереси в регіоні. Наша позиція щодо звільнення Палестини нерозривно пов'язана з ширшою боротьбою за звільнення арабів. Досягнення очевидних перемог у міжнародній боротьбі з імперіалізмом сприятиме зміні балансу світових сил, що в кінцевому підсумку послабить військову, економічну і силову підтримку Ізраїлю з боку Заходу.

Як зазначав Ленін, спираючись на Клаузевіца, «війна є випробуванням всієї сили нації, включно з її економічною, організаційною та військовою силою, так само як сила кулака залежить від здоров'я та життєздатності політичного організму і всього суспільства»(1). Ключовим елементом протистояння окупаційним утворенням є розв'язання проблеми арабської відсталості та роздробленості. Під «відсталістю» ми розуміємо феодальний колоніалізм і капіталізм, які роздробили і розділили арабські суспільства.

Після того як Єгипет відмовився від боротьби з нашим ворогом і підписав мирну угоду - особливо з огляду на його військове, економічне та народне значення, - перемогти ворога у звичайній війні стало вкрай складно. Яскравим прикладом тому слугує війна 1982 року. Сирійська армія і ліванські війська зазнали поразки, а ворог був відкинтий лише до кордонів Бейрута. Таким чином, історія дала нам суворі уроки того, як протистояти їм. Боротьба повинна набувати різних форм, і найголовніша з них - облога сіоністського утворення через країни арабського регіону і всередині самої Палестини. Для цього необхідно мобілізувати озброєні народні групи і сили опору, які реалізують національно-визвольні проекти, постійно вимотуючи ворога і оточуючи його, ізолюючи від регіону. Крім того, вкрай важливо реінтегрувати в конфлікт Єгипет і Йорданію.

Як я вже говорив, звільнення Палестини пов'язане зі значними регіональними та глобальними змінами. Наша роль як комуністів завжди полягала і полягатиме в підтримці Палестини та її народу. Тут, у Лівані, ми залишаємося непохитними: ми - борці проти сіонізму. 🌱

1. Цитується за сирійським марксистом Ясіном аль-Хафізом у його книзі «Поразка і переможена ідеологія»

ІРАН: від РОБІТНИЧОЇ та НАРОДНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ до ПАНУВАННЯ ІСЛАМСЬКОГО ФУНДАМЕНТАЛІЗМУ

ВЕРОНІКА О-КЕЛЛІ

До кінця 1978 року світ став свідком безпрецедентної революції. На думку західного імперіалізму, це була «ісламська» революція. Однак історія показала, що це була справжня революція зі своїми унікальними особливостями. Іран переживав потужний підйом робітничого класу та молоді. У своєму інтерв'ю в Бразилії, присвяченому іранській революції, Науель Морено назвав її «одним із найвидатніших революційних процесів», навіть із деякими рисами, схожими з російською революцією (1).

Через сорок п'ять років після цих подій Іран - країна, де править ісламський фундаменталізм. Тут править деспотичний закон шариату - релігійна система, яка, поряд з Кораном, диктує всі аспекти життя мусульманського суспільства. Для повного розуміння цього трансформаційного процесу вкрай важливо зрозуміти історію іранського народу, у ДНК якого глибоко закарбовано антиімперіалізм і боротьбу за виживання та свободу.

СТОЛІТТЯ ЦИВІЛІЗАЦІЇ

Розуміння націоналізму та антиімперіалізму, притаманних ісламській традиції, вимагає знання її коріння. Ісламський світ відіграв фундаментальну роль у розвитку людства. У міру зростання суспільства вони розширювали торгівлю на

Близькому Сході та в Середземномор'ї, з'єднуючи різні регіони та об'єднуючи різні традиції, що залишали культурний слід упродовж століть. Саме в перському та арабському світі виникли перші міські поселення.

Через брак родючих земель суперечки за ці території мали запеклий характер. Тих, хто посідав нижче становище, часто виганяли в пустелю, що призвело до появи бедуїнів - воїнів-кочівників, які нападали на племена, села і торговельні каравани в пошуках їжі та ресурсів. Згодом бедуїни створили союзи з арабською буржуазією, яка здобула владу завдяки торгівлі. Ці союзи дозволили арабській буржуазії розширити свої ринки, завоювати території від південної Іспанії до Північної Африки і навіть дійти до річки Інд.

Щоб полегшити торгівлю, ісламський світ культивував культуру терпимості та співіснування з немусульманським населенням. Було вигідніше залучати ці групи як клієнтів або партнерів, ніж вступати у війну. Протягом століть, навіть під владою мусульман, євреї та християни жили пліч-о-пліч із мусульманами в інтегрованому суспільстві. Приклад Палестини наочно ілюструє це, а також те, як сіонізм зрештою зруйнував цю традицію.

Потім із Заходу європейські комерційні кола ініціювали хрестові походи. Під хрестом і мечем вони поширили терор по всьому Середземномор'ю, намагаючись контролювати ринки, на яких домінувала арабська буржуазія. Хоча європейському імперіалізму не вдалося досягти своєї мети - повного панування, йому вдалося здійснювати

важкі завоювання, які залишили незгладимий слід в арабському світі. Іслам втратив контроль над Середземномор'ям і був змушений відступити в пустелю в пошуках нових ринків.

Спочатку європейський, а потім і американський імперіалізм прагнув вплинути на ісламський світ, щоб домінувати на арабських територіях. В Ірані вони підтримали шаха Пехлеві, який обіцяв «вестернізувати» країну та залишитися вірним їхнім інтересам. Однак ні шах, ні імперіалізм не передбачили прихованих антиімперіалістичних настроїв серед іранського народу. Як показали подальші події, ісламські рухи за незалежність і класову боротьбу набрали сили більше, ніж очікував імперіалізм.

БУРЯ, ЩО НАРОСТАЄ

Шах Пехлеві став наступником Реза-хана, який 1925 року захопив владу внаслідок військового перевороту, встановивши диктатуру і змусивши парламент призначити його шахом. У 1941 році він зрікся престолу на користь свого сина, Мохаммада Рези Пехлеві, нового шаха, який згодом випробує на собі всю силу ісламського гніву іранського народу.

Новий шах постав перед світом як представник сучасності на тлі відсталих і милітаристських арабських режимів. Але 1979 року відкрилося справжнє обличчя монархії, з яким іранський народ давно зіткнувся і яке засудив: аристократичний режим, заснований на жорстоких репресіях, з жорстокими тортурами, які проводив Савак (2).

РЕВОЛЮЦІЯ РОБІТНИКІВ І НАРОДНИХ МАС

Шах Пехлеві був маріонеткою імперіалізму Сполучених Штатів. У той час як видобуток нафти процвітав, іранський народ нудився в злиднях за низьких зарплат і жажливих умов праці. У 1950-х роках Іран зіткнувся із соціальними потрясіннями і міг потрапити в радянську орбіту, що поставило б під загрозу постачання нафти на Захід. У міру того як у Сполучених Штатах зростала антикомуністична параноя, Іран став ключовою мішенню для ЦРУ і всього імперіалізму.

Репресивна політика шаха і савак посилювалися, і навіть косметичні реформи Білої революції(3) лише посилювали репресії і поглибили невдоволення населення. У 1962 році шах заборонив жінкам носити хіджаб у муніципальних і провінційних радах і скасував вимогу до членів Меджлісу(4) бути віруючими в Коран. Ці реформи, крім іншого, створили шаху імідж «ворога ісламу».

Прихильники Кума, священного для мусульман-шиїтів міста, вирішили протистояти шаху. Вони закликали до загального страйку, який був зустрінутий жорстокими репресіями. У цей період з'явився імам на ім'я Рухолла Хомейні, який згодом зіграє ключову роль в історії Ірану. Хомейні був ув'язнений і врешті-решт депортований. Хоча повстання спочатку зазнало поразки, воно ознаменувало початок великої бурі.

У 1960-ті роки економіка Ірану значно зросла завдяки експорту нафти. У вересні 1960 року Іран, а також Саудівська Аравія, Ірак, Кувейт і Венесуела - на той час провідні світові виробники нафти - заснували ОПЕК (Організацію країн-експортерів нафти). Її метою було протистояти пануванню імперіалістичних нафтових компаній, таких як Standard Oil, Royal Dutch Shell, Mobil, Gulf Oil, British Petroleum і Standard Oil of California.

Однак величезні багатства, отримані від нафти, не принесли користі іранському робітничому класу. Натомість воно було зосереджене в руках невеликої еліти, яка працювала в тандемі з іноземними нафтовими транснаціональними корпораціями та монархією Пехлеві, що виставляла напоказ свою розкіш за допомогою екстравагантних вечірок і пишних показів за участю членів королівської сім'ї та міжнародних знаменитостей.

Тим часом моджахеди(5) дедалі частіше вдавалися до бомбардувань і збройного опору диктаторському режиму. До кінця 1970-х років почастишали страйки і масові мобілізації, оскільки умови життя робітничого класу стали нестерпними.

У 1976-1977 роках спостерігалось значне зростання мобілізацій і страйків. У 1978 році страйк нафтовиків паралізував країну на 33 дні, завдавши мільйонних збитків імперіалізму. 8 вересня шахська армія розправилася з тисячами демонстрантів у Тегерані, що ще більше розпалило народний гнів і спровокувало ще один загальний страйк, цього разу за участю всіх робітників нафтопереробних заводів країни.

За відсутності революційного керівництва мулли(6) стали центральними фігурами для сільського та міського населення, багато з яких були здебільшого неписьменні. Тим часом Хомейні, перебуваючи у вигнанні, агітував маси проти тиранії зневажаного шаха.

Уся міць іранського робітничого класу кинулася вперед, очоливши революцію, яка кинула виклик усім формам експлуатації та пригноблення. У результаті цього процесу виникли робітничі ради, або «шори», - унікальна форма самоорганізації, досі небачена в арабському світі. Ці ради створювалися насамперед на фабриках як органи ухвалення рішень та інструменти мобілізації промислового пролетаріату.

До руху приєдналися моджахеди, лівопопулістське ополчення, а також шіїтське(7) духовництво, що мало тісні зв'язки з торговельною буржуазією - обидві групи були маргіналізовані шахським режимом. Хомейні, тепер уже аятола(8), став фігурою, що уособлює ці класи.

1 лютого 1979 року Хомейні повернувся з вигнання і взяв владу у свої руки. Він призначив Мехді Базаргана прем'єр-міністром і закликав до «порядку» і повернення до роботи. Попри свою антиімперіалістичну позицію, Хомейні був захисником капіталістичної системи. Його головною метою було відновити порядок і забезпечити буржуазії можливість зберегти контроль над своїми підприємствами.

Однак іранський робітничий клас продовжував чинити опір і організував по всій країні координаційні групи «шорас». На жаль, без революційного керівництва, здатного спрямувати цю соціальну силу в антиімперіалістичне, антикапіталістичне і соціалістичне русло, контрреволюція почала швидко формуватися.

КОНТРРЕВОЛЮЦІЙНА РЕАКЦІЯ

Три ключові події ознаменували потужний контрреволюційний наступ:

1. У грудні 1979 року радянська бюрократія вторглася в Афганістан, щоб стримати мобілізацію ісламських народів у кордонах СРСР.
2. Ірак за підтримки Радянського Союзу, США і нафтових компаній здійснив військовий напад на Іран, поклавши початок війні в Перській затоці.
3. Сіоністська держава Ізраїль вторглася в Ліван, значно послабивши Організацію визволення Палестини (ОВП).

Хомейні, загнаний у кут, почав наступ проти «шорів», моджахедів і пригноблених національностей - іншими словами, проти авангарду революції. До 1981 року Хомейні вдалося здобути перемогу над революцією. Це була жорстока боротьба, відзначена репресіями проти іранських лівих і нафтовиків, чия класова свідомість була неприйнятна для мулл.

Тудех, комуністична партія, що підтримала Хомейні проти шаха, зазнала переслідувань і була заборонена 1983 року. Така ж доля спіткала всі опозиційні групи. Прийшовши до влади, Хомейні провів жорстоку репресивну кампанію проти робітничого класу і студентів університетів, звільнивши понад 60 000 вчителів і державних службовців, запроторивши до в'язниці і стративши тисячі активістів опозиції.

Це ознаменувало початок нового етапу буржуазного правління в країні під прапором ісламського фундаменталізму з його відсталими, деспотичними законами шариату, угодами з імперіалізмом і увічненням капіталізму. Поразка іранської революції і зміцнення теократичного уряду ісламських фундаменталістів стали результатом класової боротьби, а не релігійних або культурних чинників.

ІРАН МУЛЛ

Хомейні, як верховний релігійний лідер, змінив свою владу і встановив диктаторський режим, за якого законодавча, виконавча і судова гілки влади підпорядковувалися аятолам. Однак внутрішні конфлікти не вщухали, і політичні кризи продовжували виникати. Напруженість

ІСЛАМСЬКИЙ ФУНДАМЕНТАЛІЗМ

На Близькому Сході ісламський фундаменталізм розвивається під впливом американського імперіалізму та сіонізму. У 1980-х роках американське ЦРУ та ізраїльський «Моссад» фінансували створення ХАМАС і «Хезболли», щоб послабити вплив світського націоналістичного керівництва Організації визволення Палестини (ОВП).

Раніше, 1978 року, ЦРУ також брало участь в операції в Афганістані. Щойно реакційний режим Дауда було повалено під час процесу, що отримав назву Саурської революції, імперіалізм організував операцію «Циклон» для фінансування контрреволюційних найманців-моджахедів - джихадистів(12).

Афганські таліби також фінансувалися імперіалізмом, у даному випадку американською компанією Upocal, яка хотіла зберегти за собою афганську нафтогазову експлуатацію. У 1996 році вони захопили Кабул і розширилися, поповнивши армію талібів моджахедами. Угоди не протрималися довго, і напруженість зростала. 11 вересня 2001 року сталася атака на вежі-близнюки, у відповідь на яку Сполучені Штати вторглися до Афганістану й оголосили війну ісламському фундаменталізму. У цієї течії є своє коріння. Найбільшого поширення набуло крило «Братів-мусульман», що виникло в Єгипті 1952 року. Коли Насер націоналізував Суецький канал 1956 року, США забили на сполох, а ЦРУ допомогло навчити цих релігійних фанатиків,

щоб використати їх проти націоналістичних і незалежних рухів. Після Другої світової війни ісламський фундаменталізм ставав дедалі реакційнішим. На відміну від інших секторів, що пропонують співіснувати з неісламським світом, ісламські фундаменталісти демонструють жорстокий характер і сильні неофашистські тенденції. Іран очолює так звану «Вісь опору»(13) - неформальний союз ісламських країн та озброєних угруповань, включно з Сирією, «Хезболлою», ХАМАС, хусити в Ємені, шиїтськими ополченнями в Іраку, Афганістані та Пакистані. Іранський уряд надає цим угрупованням фінансову, військову і технологічну підтримку.

Щодо конфлікту з Ізраїлем, який скоював убивства в Тегерані та нападав на іранські військові об'єкти, то військові дії Ірану поки що мають виважений характер і часто випереджаються попереднім повідомленням. Більш ніж через рік після геноциду в Газі, а потім атак у Лівані підтримка Іраном палестинської справи має радше риторичний, ніж практичний характер, оскільки його головною метою залишається ядерна програма та власні інтереси.

Ми продовжуємо підтримувати боротьбу іранського робітничого класу, що має довгу історію опору, а також демократичні вимоги жінок, студентів та інших народних верств. На цьому шляху ми виступаємо за побудову соціалістичного і революційного керівництва в Ірані.

між консервативним і реформістським секторами зберігається. Крім того, триває соціальна і демократична боротьба під керівництвом робітничого класу, жінок і молоді:

- У 1998 і 1999 роках студенти університетів провели масові марші проти авторитаризму режиму.
- У 2010 році так званий «Зелений рух» зажадав прозорості виборів і провів масштабну мобілізацію.
- У 2011 році вулиці країни знову заповнили тисячі і тисячі демонстрантів, які протестували проти репресивного режиму.
- У період з 2017 по 2020 рік у зв'язку зі зростанням вартості палива та інших цін посилювалася соціальна боротьба і страйки робітників.
- У 2022 році померла Махса Аміні, молода

курдська жінка, заарештована «поліцією моралі» за те, що не носила хіджаб на публіці, що викликало бурхливі протести.

Уся ця соціальна боротьба була зустрінена жорстокими репресіями. Хоча важливо визнати протиріччя між іранським режимом і Сполученими Штатами та Ізраїлем, це в жодному разі не виправдовує внутрішні репресії, як це намагаються зробити деякі кампістські течії. Не можна виправдати і політичні маніпуляції режиму щодо палестинського питання.

ІРАН СЬОГОДНІ

Експорт нафти - основне джерело доходу Ірану. У 2023 році він був сьомим за величиною виробником нафти у світі, на його частку припадало 5 % світового виробництва того року (9). Незважаючи на санкції, що обмежують торгівлю на-

фтою, Іран продовжує продавати мільйони барелів на світовому ринку, причому основним покупцем є Китай.

Проте економіка Ірану, як і раніше, сильно залежить від світового ринку, особливо в таких секторах, як виробництво продуктів харчування, де внутрішня промисловість країни недостатня. Іранський ріал, національна валюта, сильно девальвованій (1 долар дорівнює 42 000 ріалів), а інфляція становить близько 55 % на рік. За даними Світового банку, у 2023 році ВВП на душу населення в Ірані становив 4 500 доларів, тоді як у США він дорівнював 81 695 доларів, а в Ізраїлі - 52 261 долару.

Відносини між іранськими урядами, що змінювали один одного, і американським імперіалізмом залишалися напруженими. Наступник Хомейні, аятола Алі Хаменеї, продовжує виступати проти сіонізму і США. Під час правління Обами був короткий період, коли здавалося, що відносини нормалізуються. Обидві сторони підписали угоди проти гонки ядерних озброєнь в обмін на ослаблення санкцій, що душать іранську економіку, особливо продаж нафти, основного експортного продукту.

Однак ця коротка фаза медового місяця закінчилася з приходом до влади першої адміністрації Трампа, яка знову запровадила санкції і відновила риторичу «війни з тероризмом»(10). Під час передвиборчої кампанії у США 2024 року Камала Гарріс назвала Іран «дестабілізуючою і небезпечною силою», назвавши його «найбільшим противником» Сполучених Штатів.

Реакційний і недемократичний режим мулл діє під майже повним контролем Ради вартових ісламської революції(11). Це, в поєднанні з триваючою економічною кризою і зниженням рівня життя, викликало значні соціальні хвилювання і протести.

На президентських виборах у липні 2024 року було затверджено лише шість із 80 кандидатів. У першому турі явка становила 40 %, що є найнижчим показником із 1979 року. У другому турі явка зросла до 49 %, і реформіст Масуд Пезешкіан переміг консерватора Саїда Ялілі. Новий президент Пезешкіан пообіцяв покласти край міжнародній ізоляції Ірану, відновивши угоди щодо ядерної зброї в обмін на зняття санкцій. Він також розкритикував поліцію моралі, запропонував пом'якшити вимоги до хіджабів і закликав до декриміналізації деяких наркотиків. Однак він, як і раніше, називає себе принциповим, що означає, що він відданий основним принципам Ісламської Респуб-

ліки і прагне до реформ, заснованих на цих принципах.

ДЕЯКІ ОСНОВНІ ДАНІ:

- Населення: 87 мільйонів осіб
- Мова: Перська (фарсі)
- Економіка: Сільське господарство та нафта
- Релігія: Шіїтський іслам
- Рівень безробіття: 9.1%
- Розвиток ядерної енергетики: Так

1 Інтерв'ю, опубліковане журналом марксистської теорії *Cadernos Socialistas*, що видається в Бразилії, у спеціальному досьє, присвяченому іранській революції.

2. шахська таємна поліція, створена за підтримки ЦРУ. Вони практикували терор, переслідуючи, катуючи і вбиваючи супротивників режиму.

3. Поверхневі реформи, спрямовані на модернізацію країни. Вони призвели до колосального зростання репресивного апарату держави і знизили соціальну та політичну вагу традиційної торговельної буржуазії.

4. Члени парламенту.

5. В ісламі моджахед - це той, хто присвячує своє життя військовій боротьбі. В Ірані моджахеди були лівим дрібнобуржуазним партизанським загоном, який боровся з шахом.

6. Шіїтське духовенство, пов'язане з торговою буржуазією.

7. Мусульманська релігійна сторона, яка вважає Алі законним наступником Мухаммеда.

8. Найбільший шиїтський релігійний лідер.

9. Дані Бразильського інституту нафти і газу.

10. Так у США назвали військову відповідь, ініційовану Бушем після атаки на вежі-близнюки.

11. Рада складається з шести духовних осіб і шести юристів, яких аятола призначає прямо або опосередковано. Серед своїх функцій Рада затверджує кандидатури на виборах і схвалює президента.

12. В ісламі джихад означає релігійний обов'язок. Джихадизм перетворив його на військовий обов'язок.

13. Назва була визначена у відповідь на слова Буша, який 2002 року назвав групу Ірану, Іраку та Північної Кореї «Віссю зла». Мета «Осі опору» - боротьба із сіонізмом.

1000 днів російської агресії проти України: НА ЗАХИСТ МАРКСИЗМУ!

Олег ВЕРНИК

19 листопада 2024 року було відзначено датою скорботи для українського народу - виповнилося рівно 1000 днів від дня повномасштабної агресії Російського імперіалізму проти України. Мова цифр, звісно, не в силах повністю висвітлити той тектонічний злам у життях мільйонів людей, які зіткнулися з найбільшою європейською катастрофою з часів Другої Світової Війни. Однак саме мова цифр допомагає належним чином зануритися в контекст проблематики поточної російсько-української війни.

За ці 1000 днів бойові дії охопили приблизно 109 059 квадратних кілометрів території України, або 18% усієї території України. Бойові дії з 24 лютого 2022 року розгорнулися на території 11 із 24 областей України. Наразі бойові дії на території України тривають на території 5 областей - Харківської, Луганської, Донецької, Запорізької, Херсонської. Однак від регулярних ракетно-бомбових обстрілів російської армії потерпають, окрім вище зазначених, ще Чернігівська, Сумська та Дніпропетровська області. А також абсолютно всі області України потерпають від обстрілів високоточними російськими ракетами.

За поточним станом в окупації залишаються 66 932 квадратних кілометри території України (11% всієї території), які росіяни захопили після

початку вторгнення. Сумарно з 2014 року Росія окупувала 10 725 квадратних кілометрів території України (18,3%), включно з Автономною Республікою Крим, а також територіями Донецької та Луганської області.

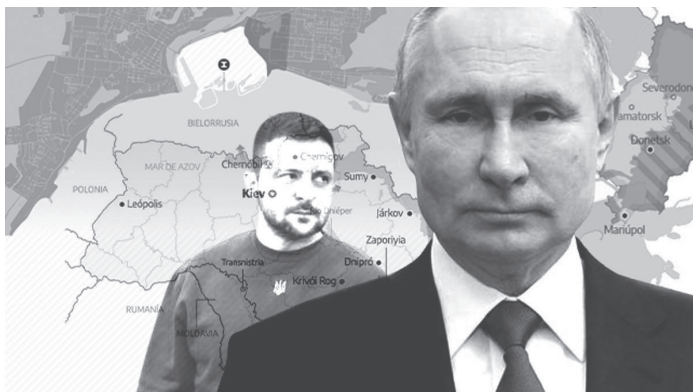
Станом на кінець жовтня 2024 року, за даними звітів ООН, за час повномасштабної війни загинули щонайменше 12 162 мирних українських громадян і 26 919 отримали поранення. Звісно, ця цифра не враховує кількість загиблих у Маріуполі. Крім того, росіяни здійснили понад 1 600 обстрілів житлових будинків у тилу або на прифронтових територіях, через що станом на 18 листопада 2024 року загинули щонайменше 2 600 цивільних українців.

За даними Офісу Генерального прокурора

України, загинули щонайменше 593 дитини, ще 1 686 дітей дістали поранення. Багато дітей депортовано, і зараз ідентифіковано понад 20 000 українських дітей, яких незаконно вивезли до Росії.

За даними Operational Data Portal, через повномасштабну війну 6,79 мільйона українців стали біженцями, абсолютна більшість з яких знайшли прихисток у країнах Європи. Ще понад 560 тисяч українців виїхали до країн Північної або Латинської Америки, Африки, Азії та до Австралії.

За даними Офісу Уповноваженого з прав людини, за час вторгнення росіяни зруйнували близько 250 тисяч житлових будинків. Йдеться як про будинки, знищені внаслідок обстрілів, так і про ті, що зміло водою після підризу Каховської гідроелектростанції 6 червня 2023 року...

Цю жахливу статистику російської імперіалістичної агресії можна продовжувати ще довго. Мова цифр вона безжальна у своєму вирокі агресору, але явно недостатня для опису того героїзму опору, який був продемонстрований українським народом. Нагадаємо, що західні розвідки країн НАТО на самому початку російської агресії прогнозували, що опір України триватиме не більше 1 тижня.

Наразі з'являється все більше і більше відомостей про угоду західного імперіалізму з російським імперіалізмом напередодні повномасштабного вторгнення Росії в Україну. Ще 2014 року Президент США Барак Обама в ситуації окупації Криму категорично заборонив («не рекомендував») українській «пост-майданній» владі чинити збройний опір російській окупаційній армії. Вже значно пізніше, тобто у 2023 році Обама спробував пояснити свою політику значною кількістю проросійського населення в Криму. Однак, російський імперіалізм традиційно для себе на початку ввів війська та захопив усі стратегічні об'єкти в Криму, домігся виводу українських частин з Кри-

му без жодного опору з їхнього боку під гарантії США, і лише після цього організував псевдо-референдум про «приєднання Криму до Росії». Навіть за суто буржуазним міжнародним правом референдуми, які проводяться в умовах військової окупації, визнаються такими, що не мають юридичної сили, а їхні результати визнаються нікчемними. Таким чином, Путін своєю окупацією розтоптав і аботував саме право народу Криму на реальне самовизначення. І не бачити в ситуації 2014 року очевидного підігрівання Російському імперіалізму з боку Західного імперіалізму - це «надягати рожеві окуляри», не помічати очевидних аналогій з «Мюнхенською змовою» 1938 року.

З початком повномасштабної агресії Росії проти України 24 лютого 2022 року верхівка США спробувала вивести українську верхівку з України, щоб нейтралізувати будь-яку спробу організації українського опору. Однак саме низовий опір українського народу російській окупації, а не дії буржуазної верхівки Зеленського та його «партнерів» зі США, стали ключовим і вирішальним фактором у відбитті російського блиц-кригу навесні 2022 року. Саме загальнонародний український низовий опір і примусив сукупний західний імперіалізм до літа-осені 2022 року розпочати постачання озброєнь і фінансової допомоги Україні. Ця допомога, зрозуміло, була і залишається вкрай недостатньою, оскільки Західний імперіалізм панічно боїться військової поразки Російського імперіалізму.

Аналітики давно вже озвучили головну ідею американської та європейської військової допомоги Україні - постачати озброєння рівно в тих обсягах, щоб не дати Україні програти цю війну і не дати їй її виграти одночасно. Команда Дональда Трампа, яка прийшла до влади в США, вже відрито заявляє, що її ключовим завданням є завдання зруйнувати військово-політичний союз Росії і Китаю і перетягнути Росію на свій бік. Зрозуміло, що це можна буде зробити тільки ціною подачок Путіну - тобто ціною поділу України та окупації значної частини її територій.

Тут важливо в нашому аналізі не забувати, що сучасна система світового імперіалізму не перестає перебувати у своєму складному діалектичному світі єдності та боротьби протилежностей, що існують одночасно у своїй комплексності. Будь-яке загострення міжімперіалістичних суперечностей викликає до життя також і різноманітні прояви імперіалістичної єдності. І ця єдність

імперіалістів тим сильніша, чим сильніша планетарна єдність робітничого класу у справі знищення капіталізму і чим більший страх відчуває сукупний світовий імперіалізм перед загрозою якісно нової і планетарної «весни народів». Західний імперіалізм, вочевидь, **вкрай наляканий будь-якою перспективою падіння зрозумілого йому і прогнозованого режиму Путіна. Бо очікувана хвиля національно-визвольного руху пригноблених народів Російської Федерації в ситуації її дезінтеграції та розпаду, найімовірніше, піде саме за соціалістичним варіантом свого розвитку.**

СИТУАЦІЯ НА ФРОНТІ РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ

З початку 2024 року російська окупаційна армія продовжує вести свій наступ у Донецькій області, намагаючись її повністю захопити, як це було зроблено раніше з Луганською областю України. 30 жовтня 2024 року було остаточно захоплено велике шахтарське місто Селидове. Протягом довгих місяців місто обороняли, зокрема, і героїчні воїни-шахтарі з нашої профспілкової організації «Захист праці» на підприємстві «Селидів-вугілля».

Українська армія в ситуації гострої нестачі озброєння і бійців змушена відступати. Лише за жовтень 2024 року російські війська захопили понад 470 квадратних кілометрів на сході України. У серпні 2024 року українські війська спробували різкою атакою на російську Курську область перехопити стратегічну ініціативу і змусити російську армію перекинути частину своїх сил і засобів із Донецької області. Однак цей розрахунок не виправдався. Незважаючи на те, що українська армія захопила понад 1200 квадратних кілометрів Курської області, Російська армія так і не перекинула сюди свої діючі частини з Донецького фронту, продовжуючи там свій наступ. Українським військам довелося зайняти оборону в Курській області і на сьогоднішній день вони контролюють там вже не більше 600 квадратних кілометрів.

На ситуацію на фронті не сильно впливають обопільні ракетні удари воюючих сторін. Адміністрація американського президента Джозефа Байдена, який йде, в рамках своєї боротьби з новообраним президентом-республіканцем Дональдом Трампом дозволила Україні використовувати далекобійні американські балістичні ракети АТАСМС для ударів по військових цілях у гли-

бині російської території. Кількість таких ракет в Україні мізерно мала і вони навряд чи зможуть стати будь-яким істотним change maker для ситуації на полі бою. Як раніше ними не стали ні танки Abrams, ні літаки F-16. Ці поставки настільки мізерно малі, що вони мають скоріше пропагандистський ефект, ніж хоч якийсь істотний ефект на полі бою.

Водночас Путін скористався пропагандистським тлом від дозволу США, Великої Британії та Франції бути своїми ракетами вглиб російської території і вперше застосував **21 листопада 2024 року** свою нову розробку у вигляді ракети середньої дальності «Ліщина» («Oreshnik») по місту Дніпро. Очевидно, що градус ескалації було піднято обома сторонами збройного протистояння. Але Путін намагається при цьому ще й використати пуск своєї ракети середньої дальності, здатної нести ядерну зброю, для залякування світової громадськості загрозою переростання російсько-української війни в міжнародний ядерний конфлікт і Третю світову війну.

Очевидно, що ситуація всередині українського суспільства дуже сильно трансформувалася по відношенню до 2022 року. Загальне патріотичне піднесення 2022 року поступово змінюється втомою і розчаруванням. Важливо зазначити, що це розчарування українського народу стосується не самої ідеї опору російській агресії, а діями нашої буржуазної влади. Після 2022-го року, коли опір Путіну і російській агресії справді був низовим і загальнонаціональним, поступово почав формуватися докола корумпованої від низу до верху вертикалі влади Зеленського прошарок суспільства, який не просто пристосувався до війни, а став її бенефіціаром - навчився дуже добре заробляти.

Українське суспільство за майже 3 роки широкомасштабної війни вже звикло до нескінченних

скандалів довкола організованої на самій верхівці системи крадіжки бюджетних грошей на буквально усьому - на закупівлях харчування української армії, на будівництві оборонних фортифікаційних споруд, на виведенні за кордон коштів Міністерства оборони тощо. Останнім часом країну потрясають скандали навколо корупції, пов'язаної з т.зв. «Територіальними Центрами Комплектування» (ТЦК). Органи, покликані здійснювати мобілізацію українців, виявилися буквально зосередженням мафії, яка за «хабарі» звільняє від армії одних (зазвичай ідеться про представників буржуазного класу) та, часто порушуючи всі закони, відправляє на фронт представників трудящих класів, що просто не мають в умовах війни та тотальних злиднів грошей на дачу хабарів.

Буржуазно-бюрократична корупційна еліта захищала й надалі захищатиме команду Зеленського при владі, бо вона для них - гарантія продовження війни та заробітків. Очевидно, що основний тягар війни в умовах тотальної корупції та крадіжки всіх ешелонів української буржуазної влади лягає на плечі робітничого класу, як одягненого за мобілізацією у військовій «шинелі», так і тих його секторів, які самовіддано працюють в українському тилу.

НА ЗАХИСТ МАРКСИСТСЬКОГО АНАЛІЗУ

Ця імперіалістична агресія виступила своєрідним лакмусовим папірцем для самовизначення всіх суб'єктів умовного міжнародного лівого табору у своєму аналізі цієї ситуації. Їхні рефлексії, їхнє застосування марксистського методу, так само як і морально-етичні парадигми оцінки цієї ситуації виявилися вельми різними, а іноді навіть діаметрально протилежними. У котрє і вкотре підтвердилася марксистська аксіома про те,

що суспільна свідомість часто не встигає у своїй рефлексії за суспільним буттям, що змінюється.

Якісна трансформація й ускладнення імперіалістичного світу, поява нових молодих і агресивних імперіалізмів Росії та Китаю, на жаль, у значній кількості суб'єктів лівого табору не були належним чином відрефлексовані й проаналізовані. До світової ситуації, що різко змінилася, і міжімперіалістичних конфліктів, що загострилися, було застосовано традиційні й значною мірою вже застарілі формати та кліше аналізу.

Ми, Міжнародна Соціалістична Ліга, ніколи не заперечували і не заперечуємо чільну планетарну роль американського імперіалізму, яка зберігається, але не помічати динаміки його трансформації та значного ослаблення у світовому масштабі - це означає займатися самообманом, проводити брехливий аналіз і дезорієнтувати світовий робітничий клас.

Втеча американських військ з Афганістану та Іраку, витіснення французьких військ російськими мілітарними підрозділами з Північної та Центральної Африки, відверто проросійський зовнішньополітичний курс двох країн блоку НАТО - Угорщини та Словаччини, а також абсолютно самостійна зовнішня політика ще однієї країни-учасниці НАТО - Туреччини. Повна безпорадність американського імперіалізму щодо ситуації у Венесуелі та на Кубі, так само як і посилення присутності там Китаю та Росії... Усе це чинники, які ще підлягають найретельнішому аналізу у своїй комплексності та у своїй динаміці. Але вже цілком очевидно, що і американський імперіалізм, і сукупний західний імперіалізм, так само як і їхній військово-політичний блок НАТО, переживають доволі складні часи і дуже ослаблені.

У даній ситуації будь-який прояв «кампістського» аналізу в лівому таборі набуває воістину загрозливих рис для розвитку самостійності та незалежності політики світового робітничого класу. Фактична підтримка Російського чи Китайського імперіалізму за формулою «ворог мого ворога - мій друг» або в рамках традиційного для багатьох лівих «антиамериканізму» є не просто категорично неприйнятною для нас і нашого аналізу, а й украй шкідливою для лівих перспектив у принципі.

Ми не здивовані, що сталіністський табір практично на всі 100%, прямо або побічно, підтримав імперіалістичну атаку Російської Федерації (друга за чисельністю та озброєнням армія світу, що володіє ядерною зброєю) проти слабкої і залежної України.

Нагадаємо, що такою слабкою у військовому плані Україна виявилася з 1994 року, коли під одночасним і синхронним тиском російського і західного імперіалізмів вона змушена була підписати так званий «Будапештський меморандум». Згідно з цим документом усю ядерну зброю, яка перебуває на території України, було передано Росії, так само як і всі носії ядерної зброї (далекобійні ракети і літаки стратегічної авіації). Саме ці ракети і літаки, колись передані Україною Росії, зараз знищують український народ і його опір.

Реакція сталіністів на збройну агресію Російського імперіалізму очікувана і їхній «кампізм» загальновідомий. Але що, дійсно, засмучує, що ціла низка організацій, які претендують на троцькістську політичну спадщину, опинилися в одному таборі зі сталіністами. Ми не будемо перераховувати ці організації, вони відомі і в кожній країні їх предостатньо. Але якими б аргументами вони не прикривали свою теоретичну і політичну капітуляцію перед «кампізмом», вони сходяться в одному - у повному ігноруванні права українського народу на свій незалежний і самостійний розвиток та у своєму фактичному пособництві російській імперіалістичній агресії.

Останнім часом ключовою тезою цього ситуативного табору сучасного «кампізму» виступає наступна теза - «справжня оборонна, національно-визвольна війна можлива лише за умови взяття влади пролетаріатом і під проводом революційної партії. А якщо пролетаріат не перебуває при владі в країні, яка зазнає імперіалістичної агресії, то будь-який заклик до опору такої країни буде грати лише на руку буржуазії цієї країни, а не її пролетаріату». Тобто фактичний заклик до відмови від опору імперіалістичній атаці маскується в красиву обгортку псевдомарксистської риторики і відмови від ленінського принципу безумовної підтримки самовизначення і права на самостійний розвиток для кожного народу земної кулі.

Для нас, Міжнародної Соціалістичної Ліги, бути по-справжньому інтернаціональними - це не заплющувати очі на будь-яке національне пригноблення і національно-визвольну боротьбу пригноблених народів або народів, які зазнали імперіалістичної агресії, а всіляко підтримувати цю боротьбу.

Ми, революційні марксистки, розуміємо діалектичну ув'язку національної форми гноблення з основною формою гноблення - класово-економічною. Але ми також прекрасно розуміємо, що про-

понувати трудящим боротися виключно за владу пролетаріату і свідомо брехати їм, що пролетарська влада сама по собі автоматично вирішить всі інші супутні світу капіталу проблеми нерівності, пригноблення та експлуатації - це свідомо роззброювати пролетарську масу!

Пропонувати індусам у XIX столітті боротися за владу пролетаріату і не чинити опору агресії Британської імперії... Пропонувати ірландським революціонерам відмовитися від опору британським окупантам під приводом того, що далеко не пролетаріат в Ірландії ще при владі... Пропонувати польським революціонерам XIX століття відмовитися від опору царським/російським окупантам і спрямувати свій потенціал опору виключно на своїх польських феодалів («шляхтичів»)... Пропонувати палестинським, курдським, каталонським, баскським, західно-сахарським і багатьом іншим революціонерам відмовитися від гасел самовизначення і незалежності їхніх народів на підставі того, що ще не пролетарська партія перебуває при владі в їхніх країнах....

Ми чудово бачимо весь настільки прозорий імпер-шовіністичний і проімперіалістичний душок такої позиції. А ось Карл Маркс засуджував «британське панування в Індії» і підтримував опір індійського народу, навіть якщо він ішов далеко не під пролетарськими гаслами і навіть керувався кастовою феодалною верхівкою. Він аж ніяк не закликав індусів повернути зброю проти своїх брахманів, відмовляючись чинити опір британським окупантам. У Польщі Карл Маркс із Фрідріхом Енгельсом також рішуче й послідовно підтримали повстання поляків проти царського режиму, а не цинічно закликали повсталих «повернути зброю» проти своїх польських феодалів («шляхтичів»). Щодо Ірландії - дзеркальна позиція! Річ у тім, що наші великі класики чудово вмі-

ли розставляти пріоритети моменту й аналізували всі соціальні процеси в їхній внутрішній логіці та динаміці розвитку.

Для нас висновок простий. Не може бути досягнуте планетарне класове визволення в ситуації триваючого національного гноблення, в ситуації триваючих імперіалістичних атак проти прав і законних інтересів усіх народів, які борються за свою самостійність і незалежність.

Остання спроба «кампістського табору» у своїй підтримці російської імперіалістичної агресії пов'язана з глибоко брехливою апеляцією до спадщини т. зв. «Циммервальдської лівої» зразка 1915-1917 років та її закликів «жодних військових кредитів! ніякої підтримки своїх урядів в імперіалістичній війні!». Тільки наші глибоко брехливі й антиісторичні «кампістські» опоненти навмисне забувають, що ці цілком справедливі гасла були звернені циммервальдцями саме до робітничого класу імперіалістичних держав, що воюють!

А ось у контексті маленької Сербії, що зазнала атаки Австро-Угорської імперії, контекст аналізу був уже зовсім іншим. У своїй знаменитій праці «Крах II Інтернаціоналу» (1915) Володимир Ленін вказував на те, що «національний елемент у теперішній війні представлений тільки війною Сербії проти Австрії... Тільки в Сербії і серед сербів ми маємо багаторічний національно-визвольний рух, що охоплює мільйони «народних мас», «продовженням» якого є війна Сербії проти Австрії. Якби ця війна була ізольованою, тобто не пов'язаною із загальноєвропейською війною, з корисливими і грабіжницькими цілями Англії, Росії та ін., тоді всі соціалісти зобов'язані були б бажати успіху сербської буржуазії - це єдино правильний і абсолютно необхідний висновок із національного моменту в теперішній війні». І, як відомо, ленінська відмова від підтримки Сербії, зрештою, була пов'язана якраз саме з тим, що Сербія 1914 року вже увійшла до імперіалістичного блоку «Антанта» і що провідні армії «Антанти» (Велика Британія, Франція, Росія, Італія) вже безпосередньо (!) брали участь у військових діях на території Європи.

Що ж ми бачимо в ситуації російської імперіалістичної агресії проти України, що набула своєї запеклої фази 2022 року?

1. НАТО наполегливо і послідовно відмовляє Зеленському в його проханнях про вступ України до альянсу.

2. НАТО наполегливо і послідовно уникає своєї прямої участі у війні проти Росії.

3. НАТО істотно обмежує свої поставки озброєння Україні тим мінімумом, який, на думку альянсу, буде достатній для недопущення поразки України, але явно не достатній для її перемоги над агресором.

Цілком очевидно, що ця сукупність чинників розвінчує всю «кампістську» міфологію про те, що з Російським імперіалізмом воює імперіалізм НАТО. Міжнародна Соціалістична Ліга неодноразово вказувала, що якщо сукупний західний імперіалізм і його військово-політичний блок НАТО безпосередньо увійдуть у війну проти Російського імперіалізму, то ситуація зміниться для нашого аналізу кардинально і ми негайно заклинемо до поразки обох імперіалістичних блоків та до трансформації імперіалістичної війни у світову пролетарську революцію. Але поки що ця перспектива вступу НАТО в російсько-українську війну виглядає малоімовірною.

Для нас цілком очевидно, що вже впродовж майже 3 років з Російським імперіалізмом воює винятково і самотужки український народ і український народний опір. І цей опір дуже часто виявляється ефективним і дієвим не завдяки українській буржуазній владі, а всупереч їй. Для революційних марксистів важливо брати участь у цьому русі антиімперіалістичного опору безпосередньо не для того, щоб допомогти «своїй» буржуазії «визволитися» від атак «чужої» буржуазії, а якраз саме для того, щоб без утоми в цій боротьбі, що є невід'ємною частиною класової боротьби, викривати «свою» буржуазію перед трудящими масами, викривати її непослідовність, викривати її зраду справжніх національних інтересів.

І тільки безпосередньо беручи участь у національно-визвольній боротьбі народних мас проти іноземного загарбника, пролетарський авангард зможе пройти цей тернистий шлях - шлях викриття «своєї» буржуазії. Самоусунення від цієї боротьби веде пролетарський авангард до самоліквідації себе як реальної політичної сили.

Минуло вже понад 1000 днів від початку повномасштабної агресії Росії проти України. Міжнародна робітничка солідарність є найважливішим для нас фактором, що дає нам надію, допомагає нам вижити. Україна продовжує свій опір. Незважаючи ні на що...

Для ПЕРЕГРУПУВАННЯ РЕВОЛЮЦІОНЕРІВ

УГОДА МІЖ МСЛ, ЛБІ ТА МТО

Міжнародна Соціалістична Ліга, Міжнародна Троцькістська Опозиція і Ліга за П'ятий Інтернаціонал домовилися розпочати процес співробітництва, обміну думками і дискусій з метою спробувати досягти злиття наших міжнародних організацій до кінця наступного року.

Це зближення впливає з глибокої згоди щодо характеристики світової ситуації, революційної політики щодо основних подій поточної класової боротьби і спільного погляду на необхідність перегрупування революціонерів на програмній і принциповій основі та розумного демократичного централістського методу для просування вперед у будівництві сильного Інтернаціоналу.

Три організації об'єдналися на Міланських зустрічах інтернаціоналістів, де ми відзначили глибокі домовленості щодо нашого аналізу ситуації у світі, характеристики Китаю, Росії та міжімперіалістичного конфлікту, а також революційної політики щодо України та Палестини.

Ми бачимо перспективу поглиблення системної кризи капіталізму, зростаючої нерівності в соціальній і політичній поляризації, посилення правих і вкрай правих настроїв, які в багатьох країнах доходять навіть до рівня урядової влади, у поєднанні зі спротивом, масовими мобілізаційними рухами, страйковими хвилями, повстаннями, революціями та появою нового молодого радикально налаштованого войовничого авангарду у світовій класовій боротьбі. Однак у той час як один полюс просувається до консолідації політичного представництва з крайніми правими на чолі, інший полюс бореться на вулицях, але не матеріалізує чіткого політичного представництва. Криза революційного керівництва робітничого класу і народних мас за-

раз гостріша, ніж будь-коли. Звідси впливає необхідність створення нового Інтернаціоналу, що спирається на всесвітню боротьбу експлуатованих і пригноблених, для формування керівництва і програми, заснованих на спадщині Маркса, Енгельса, Леніна, Троцького, Люксембург і досвіді більш ніж 150-річної боротьби робітничого руху проти бюрократії, буржуазії та імперіалізму.

Ми згодні з характеристикою Китаю та Росії як нових імперіалістичних держав, що починають конкурувати із західним імперіалізмом, який все ще є гегемоном, але перебуває в занепаді. Ми бачимо динаміку загострення глобальної міжімперіалістичної суперечки між США та Китаєм і їхніми відповідними союзниками, що призведе до зростання непорозумінь, конфліктів, регіональних і проксі-війн. Хоча пряма глобальна конфронтація не є найвірогіднішим сценарієм у короткостроковій перспективі, ми стоїмо перед глобальною сценою, на якій така перспектива може виникнути в майбутньому, і тільки перемога соціалістичної революції в планетарному масштабі може її уникнути.

Ми згодні з революційною політикою щодо України, де ми визначаємо поєднання двох процесів: вторгнення в країну імперіалістичної держави, що історично домінувала в ній; і глобальний міжімперіалістичний конфлікт, який також розгортається в окопах в Україні. Тією мірою, якою немає прямої конфронтації між НАТО і Росією, ми визначаємо опір українського народу вторгненню російського імперіалізму як переважаючий процес. Тому революційна політика має на увазі підтримку опору для його перемоги і захист права на самовизначення українського народу, а також Донбасу, і в той самий час протистояння анти-робітничій політиці Зеленського і боротьбу за розпуск НАТО.

Ми згодні з тим, що неможливо розв'язати

проблему палестинського народу без розгрому геноцидної держави Ізраїль і створення на її місці єдиної, світської, демократичної та соціалістичної Палестини в рамках добровільної федерації соціалістичних республік на Близькому Сході. І що боротьба за цю мету має на увазі підтримку опору палестинського народу, а також Лівану і всіх інших народів, які зазнали нападу сіоністів, і створення революційного керівництва, яке буде боротися за соціалістичну революцію на всьому Близькому Сході проти Ізраїлю, арабських режимів і всіх буржуазних лідерів.

Ці пункти угоди дуже суттєві. Ідеться не про згоду з двох-трьох довільних, кон'юнктурних/контингентних питань, а про глобальну перспективу, основні події класової боротьби і центральні завдання революціонерів у всьому світі.

Не менш важливо, що ми також згодні з необхідністю міжнародного перегрупування революціонерів на основі принципової революційної програми та здорового методу будівництва, демократичного централізму, що дає нам змогу обговорювати все в атмосфері товариства, опрацьовувати нюанси та суперечки, втручатися в класову боротьбу зі спільними міжнародними позиціями й кампаніями та допомагати одне одному в будівництві наших національних організацій.

Таким чином, ми вважаємо за можливе допомогти подолати теоретичні, політичні та методологічні обмеження значної частини сучасних політичних течій троцькізму, чия політика і моделі побудови впродовж десятиліть виявляються неадекватними для зіткнення з глобальною реальністю, що спричиняє дедалі

більш повторювані кризи та розколи в різних течіях.

Наші течії, які перебувають у процесі злиття, не уникли помилок, які ми маємо намір виправити. Виходячи з цієї критичної оцінки минулого, ми вбачаємо необхідність у терплячому зближенні різних досвідів, використовуючи найкращі елементи, які може привнести кожна течія, але з метою закласти підвалини нової революційної традиції, яку ми будуватимемо разом.

Під час низки зустрічей, що відбулися останніми місяцями, ІТО, L5I та ISL підтвердили наявність достатньої політичної та методологічної бази для початку процесу обговорень, обмінів і координації з метою об'єднання наших сил.

З цією метою ми розпочали роботу з координації та спільних дій, а також процес обговорення програми, стратегії і тактики світової революції. Хоча серед революційних організацій, включно з ISL, L5I та ІТО, вже давно переважають розбіжності та розколи, ми виступаємо за динаміку єдності та злиття. Це процес, відкритий для інтеграції інших революційних сил, які поділяють необхідність перегрупування, щоб зробити свій внесок у створення революційного інтернаціоналу, який з часом зможе стати політичним представництвом, необхідним трудящим масам, і повести їх до світової соціалістичної революції.

Міжнародна Соціалістична Ліга (ISL)

Ліга за П'ятий Інтернаціонал (L5I)

Міжнародна Троцькістська Опозиція (ІТО)

ВОЛОДИМИР ІЛЛІЧ ЛЕНІН
2024, Століття з дня його смерті”